

Tábori Piroska: Üzenet Erdélyből

(Ezért a verséért a román megszállók felakasztották.)

Üzent az Olt, Maros, Szamos,
minden hullámuk vértől zavaros.
Halljátok ott túl a Tiszán,
mit zeng a szél a Hargitán,
mit visszhangzanak a csíki hegyek?
Erdély hegyein sűrű fellegek.
Ez itt magyar föld, és az is marad,
tiporják bár most idegen hadak,
Csaba mondája új erőre kel,
segít a víz, a tűz, a csillagok,
és nem leszünk mások, csak magyarok!

Ha szól a kürt, egy szálig felkelünk,
halott vitézek lelke jár velünk.
Előttünk száll az ős turul madár,
nem is lesz gát, és nem lesz akadály.
Ember lakol, ha ellenünk szegül,
a székely állja rendületlenül.
Üzenik a gyergyói havasok:
megvannak még a régi farkasok.

Elő velük! Gyertek, segítsetek!
Hollók, keselyúk tépik a szívünket,
rabló hordák szívják a vérünket;
ha nem harcoltok velünk... elveszünk!
A honszerző hősöknek hantja vár,
ha odavesz az ős magyar határ,
s ha rablónak kedvez a világ,
mutassunk akkor újabb magyar csodát.

Megmozdulnak mind a csíki hegyek!
A székely föld nem terem kenyeret,
elhervad minden illatos virág,
mérget terem mind a gyümölcsfaág.
Vizek háta nem ringat csolnakot,
székely anya nem szül több magzatot,
vadon pusztá lesz az egész vidék,
s ha végzetül még ez sem lesz elég,
a föld megindul, mennybolt megszakad,
de Erdély földje csak magyar marad!